

Hallom, hogy a Fészek Színház bővíteni óhajtja profilját: vendéglőadásokkal operálnak. Hm. Nem csodálom a törekvést, bár színvonalemelést nem igen várhat a színház vezetése, hacsak nem sikerül meggyőzni Pintér Bélát, a Katona társulatát, vagy akár a Krétakör csapatát vendégeskedni a Jemolban. Nem hiszem, hogy tudna működni ez az elvárás, így marad a Fészek Színház (nem klub!) az, ami: amatőr, tiszta, bénácska ízé. (Ajánlhatnám Alföldit is, hiszen vele minden vacakot ellehetne adni, de Róbert csak nem adja nevét ehhez! Nem, ugye? És itt jegyzem meg, hogy az ellehetne az két szó, tudom, de elütöttem a billentyűzeten, s javítani valamiért nem tudom. Így marad.)

Nos. Legújabb kiszemeltjük Mándy Ildikó Társulata, azon belül is a Hamletek Klubja 2.0 címet jegyző előadás. Kíváncsian vártam a miértjeimre a választ, ezért elmentem, s megnéztem a Spinoza Színházban. (Ez a kulturális hely azon a részén van a városnak, ahova nem igen járok, de most elmentem. Ahelyett, hogy a Lendvay utcánál tüntettem volna valamelyik oldalon: ott, ahol a több a hely.) M. Ildikó táncársulatától valami mozgalmassat vártam, bár bíztam benne, hogy nem lovagolják meg a legújabb divatirányzatot, ezt a bizonyos Hamlet Shaket. Úgy is lett. (Ne lovagolták.)

Nem voltunk sokan a kicsinyke nézőtéren, kilenc nő, egy férfi, s jómagam. Majd a színpadon a két férfi. Papírról olvastak fel. Őket kellett nézni és hallgatni. Mit ne mondjak, megijedtem! Szerencsére a nézőtéren ülő egyetlen másik férfi sármos volt, így elképzélődtem vele/rajta egy darabig. Aztán felkacagott egy néző. Na mi! Aztán még egy. Hahotáztak. Hm. Nem szeretem azt a színházat, ahol néző és játsszó közös hullámhosszra kerül. Mert a színház nem ezért van! Játsszódjanak előttem, és majd eldöntöm kifele menet, hogy megérte-e. De engem ne akarjanak bevonni, behúzni! Mert az történt, kérem, hogy azon vettem észre magam, hogy nem a vonzó, magas, férfias férfinézőt lesem, hanem a színpadon azt a másik kettőt. Pedig ez nem igazi Hamlet volt. Beleírtak. (Még a nőt is férfi játszotta!) És a to be az nem tubi. Talán az angol galambokat úgy hívja az angol halandó, hogy to be or not to be? (Ez a Hamlet egyik leghíresebb mondata. Ezt ismerem.) Szóval ez nem az igazi Hamlet volt, de mégis. És nem egy, hanem kettő. (Azt hiszem.) Sok vagy nem sok?

Nekem pont elég volt. Stubnya Béla és Kövesdi László megtöltötték a - nem túl nagy - színpadot. Az sem tudom, hogy ez jó vagy rossz. Nem tudok semmit. Arra emlékszem, hogy kezeim megállíthatatlanul csapódnak össze. Akartam, vagy nem akartam, egy órára elmúlt kritikusságom. (Ember voltam?) Jaj!

Valamit kellene mondanom az előadásról, de nem tudok. Mert végig figyeltem. (Az elején a macsót a nézőtéren, majd végig a két színészt a színpadon.) Még a végén a Fészek nSzínházba is el kell mennem ezt megnézni "ÚGY" is! Mert a Spinozában gondolkozni sem tudtam. Ez az előadás... Tetszett...

S ezt nem írhatom le, mert kritikus vagyok. (De nőként megtehetem mégis? Bár lennék igazi nő!)

(P)S.B.: Köszönöm az (el)utaló magatartást.

https://www.facebook.com/karola.visor?notif_t=friend_suggestion_accepted